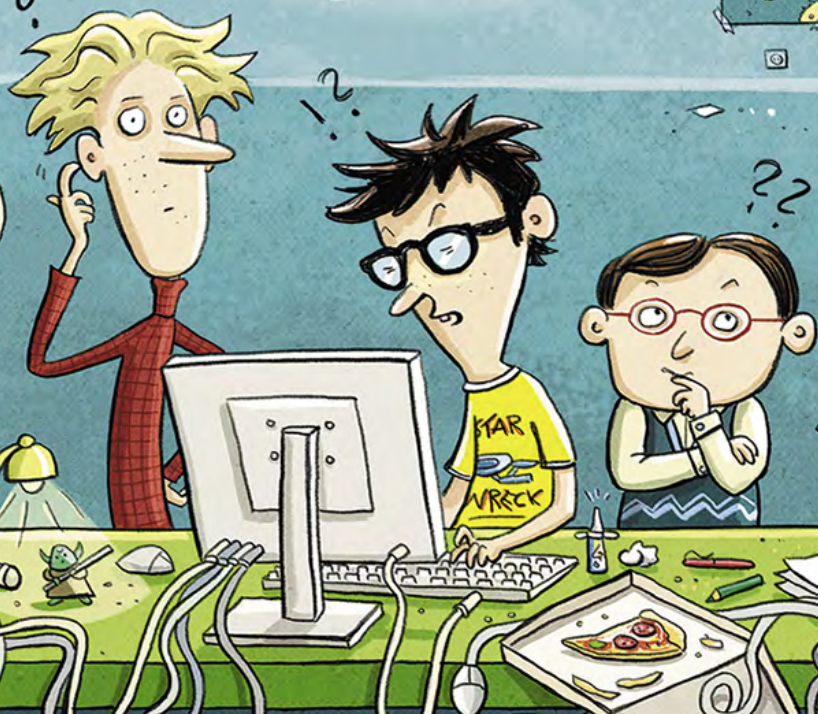

Anja Janotta

KLUB TEORETIKŮ

a třesková srážka
s realitou

FRAGMENT

Klub Teoretiků a třesková srážka s realitou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Anja Janotta
Klub Teoretiků a třesková srážka s realitou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Anja Janotta

KLUB TEORETIKŮ

a třesková srážka
s realitou

Ilustrace a flipbook Vera Schmidtová

 FRAGMENT

Jonasovi, který je mnohem, mnohem chytřejší
než všichni Teoretikové dohromady.

Kapitola 1

#blogjezahajen

www.klubteoretiku.de/blog/profiluzivatele

profil uživatele Linuse Kurze

vloženo 15. 3., 6:12

Věk: 12 let

Třída: 6. B

Sourozenci: 1 sestra. Zbytečná.

Nejoblíbenější kapela/nejoblíbenější film/nejoblíbenější kniha: Zbytečné.

Nejoblíbenější jídlo: Řízek, nudle, pizza. Jinak nic.

Koníčky: Dobrodružné hry, fantasy, modelářství.

Jinak nic.

Nadání: Počítače, rébusy, jinak nic.

Zvláštní znamení: chytrý, velmi chytrý.

IQ: 139

Udělal bych všechno pro to... abych ovládl svět.

Heslo: „K pravděpodobnosti patří i to, že může nastat i nepravděpodobné.“ (Aristoteles)

www.klubteoretiku.de/blog/chat

Linus, 15. 3., 6:46

Blog Klub Teoretiků může odstartovat. Pánové: Vaše příspěvky, prosím!

Mezera mezi zuby, ta zatracená mezera mezi zuby! Ta za to může! Knut dobře věděl, že právě kvůli ní nepatří mezi ostatní. Děti s mezerou mezi řezáky nemá nikdo za chytré. Bezzubci jsou vždycky považováni za hloupé, stejně jako kluci s rozepnutým poklopcem nebo příliš krátkými nohavicemi. Blbečci. Hlupáci. Bez mozku a bez zubů.

No dobrá, to se časem srovná. To je jasné. Ale do té doby musí svou vadu pečlivě skrývat. Proto si Knut vyzkoušel před zrcadlem v šatně ještě jednou svůj galakticky šarmantní úsměv se zavřenou pusou. Bez zubů. Zato s dólíčky ve tvářích. Zkontroloval si kalhoty, urovňal čepici, šálu a kanárkově žlutou pérovou bundu a přikývl: Jestliže ho ostatní nepovažují za elegantního, aspoň se jim zdá roztomilý. To mu obvykle stejně pomáhalo nejvíc.

Pomáhalo mu to u všech – kromě Linuse. Linus byl moc velký a moc zaneprázdněný na to, aby sousedovic prcka vůbec vnímal. Batoh mu visel na zádech nakřivo, bundu měl navléknutou jen na levé paži, pravou rukou divoce bušil do svého

smartfounu. Chomáče vlasů mu odstávaly od hlavy na všechny strany.

„Čauky,“ pozdravil Knut a hned se kousl do jazyku. Příliš dobrá nálada. Příliš veselé na bručouna Linuse.

Nebylo to nic nového. Linus Knutovi nikdy neodpověděl na pozdrav, když ho ráno uviděl. Většinou vypadal, jako by svého kamaráda už ani neznal. Kluk ze základky a navíc s mezerou mezi zuby! Někdo takový byl jasně pod úroveň dvanáctiletého gymnazisty. Knut už si na to zvykl. Ať už se Linus choval po ránu jakkoli odmítavě, přesto navždy zůstane jeho hrdinou s inteligencí Einsteina.

Odpoledne to beztak bylo jinak: Odpoledne směl být Knut s ostatními, s Teoretiky. S Linusem. S Romanem. A s Albertem. Albertovo dvojče, jeho sestra Alba, šla právě kolem a jako všichni měla namířeno na školní autobus. Alba byla jiná. Tak jiná! Nikdy jí nic nebylo zatěžko.

„Ahoj, prcku,“ zašvitořila šestačka, nadzvedla Knutovi kostkovanou kšiltovku a pročísla mu blondaté kudrny. Knut odpověděl svým nejvíce okouzlejícím andělským úsměvem. Alba si z legrace nasadila na hlavu jeho čepici.

„Tak co, sluší mi?“ zeptala se koketně. Hm, vážně to mělo něco do sebe. Knut jí věnoval další úsměv. Málem při něm odhalil mezeru mezi zuby. Pozor!

„Ta čepice je naprosto skvělá. Můžu si ji pro dnešek nechat? Odpoledne ji dostaneš zpátky, jo? Slibuji. Fakticky!“
To, že se na ni Knut stále ještě mlčky usmíval, vzala jako souhlas.

„Tak čau, prcku!“ A byla pryč. Nejdřív ale Linusovi přišla pla pravý rukáv bundy, který táhl za sebou.

„Jejda!“ zašveholila.

Knut zvedl špinavý rukáv ze země. Zdálo se ale, že si jeho kamarád šesták vůbec ničeho nevšiml, tak se soustředil na svůj mobil. Teprve když mu jeho páže zamávalo rukávem před displejem, Linus překvapeně vzhlédl.

„Na!“ podával mu Knut cosi špinavého. „Než ti na to ještě někdo šlápně!“

Zatímco se Linus nemotorně pokoušel vklouznout do rukávu, snažil se Knut zahlédnout, co má na displeji: „Co děláš? Je už konečně hotový? Ten blog?“

Ale ať se Knut natahoval, jak chtěl, div si krk nevykloubil, nezahlédl nic. Na to Linus při oblékání příliš šermoval rukama. Máchání pažemi mu ovšem nepomohlo. Batoh na druhém rameni byl příliš těžký a Linus ztratil rovnováhu. I s batohem se nakonec svalil. Smartfoun mu vylétl z ruky, asi metr klouzal a hnusně rachotil po posypovém štěrku.

Vyděšený Knut zvedl přístroj ze země. Na skle přibyl další ošklivý škrábanec, ale jinak se zdálo, že mobil funguje. Na displeji byla stejná maska jako předtím.

„Páni!“ vypísl Knut přes chybějící přední zuby a snažil se, aby aspoň pitomě nešíšlal. „Tys to už dokončil. Můžu se tam podívat? Můžu? Dáš mi heslo?“

Linus, který se sotva posbíral ze země, vynervovaně zakoulel očima. Pak se přece jenom snížil k tomu, že se ještě rychle sehnul ke Knutovi a dřív, než drapl mobil, mu něco pošeptal

do ucha. Pak se protáhl v kříži, zvedl bradu a vyrazil. Trapnou přítomnost žáka základní školy a vzpomínky na svou nehodu ze sebe setřásl jak otravnou mouchu.

Knut se ale zakřenil. Musel se usmívat navzdory mezeře mezi zuby. Má heslo! Yes!

www.klubteoretiku.de/blog/chat

Albert, 15. 3., 13:47

Echinacea? Kterej dement vymyslel tak hloupé heslo?

Roman, 15. 3., 13:49

Salve, bratře. Vítej na našem blogu Klubu Teoretiků!

Albert, 15. 3., 13:51

Přestaň s těmi věčnými latinskými kecy, Benji. Jde mi to na nervy.

Roman, 15. 3., 13:52

ROMAN. Odteď se jmenuju ROMAN. Aspoň od svých nejlepších kámošů snad můžu očekávat, že budou brát mou římskou víru a nové jméno vážně.

Albert, 15. 3., 13:58

Pro mě za mě, ROMAN. Vzdávám se. Ale teď vážně: Tos byl ty s tím ujetým heslem?

Knut, 15. 3., 14:05

Co to je E-China...?

Roman, 15. 3., 14:34

Promiň, musel jsem na oběd a cvičit na piano. Jo a nejsem autor hesla. Vymyslel ho Linus.

Knut, 15. 3., 14:35

Co je to teda ECHINACEA? Náповěda v iPetu to slovo nezná.

Albert, 15. 3., 14:36

iPAD.

Roman, 15. 3., 14:38

Jmenuje se to iPad s AAAAAA!

Knut, 15. 3., 14:45

JOOO! Jasně. A co to teda je, ta vaše echingikea?

Linus, 15. 3., 14:40

Echinacea neboli třapatka je léčivá rostlina. Používá se proti kašli, chrapotu a angíně. Jsem nachlazený. Milí přátelé, vítejte v našem prvním oficiálním on-line deníku: Na blogu Klubu Teoretiků.

Knut, 15. 3., 14:45

Brzo se uzdrav. Nemůžeme se i tak sejít? Naživo?

Nudím se a Birgit už zas potřebuje můj iPet.

Roman, 15. 3., 14:36

Člověče! iPad – s AAAAAAAAAA!

Linus, 15. 3., 14:48

Schůzka je v pohodě. Máma stejně chce, abych „šel na chvíli na vzduch“. Kdyby tak věděla. ;-)

Albert, 15. 3., 14:50

;-) 15 hodin SEČ. Domek na stromě.

O deset minut později se Teoretikové sešli ve svém domku na stromě. Byl to... jak to říkal Linus?... „Ten nejlepší, nejpro-

myšlenější, nejsvětovější nedobytný hrad, který kdy byl postaven.“

Přinejmenším teoreticky.

Z praktického hlediska měl domek několik slabin. Třeba stabilizující trám, který musel probíhat napříč stavbou a o který se všichni, dokonce i Knut, pravidelně bouchli do supermozku. Nebo sklon střechy, který nedopatřením činil patnáct procent. I když – aspoň na ní v zimě nezůstával ležet sníh, který by mohl promáčknot chatrnou lepenku. Architekt Linus se teď vytahoval, že si šikmou střechu vymyslel hned na začátku.

Pak tu byly ještě dveře, které se za vlhka, když se dřevo zkřivilo, nedaly dovírat. „Chytře vymakaný systém větrání“ – tedy podle Linuse.

I teď, v březnu, dveře povážlivě dřely o práh. Naštěstí se daly zavřít tak, aby dovnitř nevnikal ledový vítr, o kterém jejich mamy nerozumně mluvily jako o „čerstvém vzduchu“. Dveře seděly naprosto pevně a v chatce byla ve tři hodiny odpoledne naprostá tma. Je nutné zmiňovat, že Linus sice s okny počítal, pak je ale vyřezal tak křivě, že je Knut s ostatními Teoretiky musel zase ucpat dřevařským tmelem?

A tak ti čtyři seděli při projednávání svého nového internetového blogu v matném světle, které vydávala aplikace Bateria na Linusově mobilu. Opravdovou baterku zapomněl Roman doma.

„Myslíte si, že mám na březnové idy nervy myslet na pitomou baterku?“

pokusil se Roman chabě hájit. Zdálo se ale, že ho Albertova výtká ranila. Kulaté tváře mu zrudly, což červené obroučky brýlí a světlo z mobilu jen zesílily. S frustrovaným výrazem vydloubl z plastového obalu svačिनový salámek a začal ho okusovat.

Albert, nejstarší a největší z Teoretiků, jenom chladně pokrčil rameny. Byl vysoký a hubený jako bidlo, vypadal neohra- baně, všechno na něm bylo dlouhé – paže, nohy, ruce i chodi- dla, dokonce i tmavě plavé vlasy. Knut musel vždycky zaklonit hlavu, když se mu chtěl podívat do očí.

„Pročpak ne?“ zeptal se Albert, znuděně se opřel o stěnu a přehazoval si svou kostku pro štěstí z jedné ruky do druhé.

„Co že to byla, ta březnová Ida?“ snažil se Knut odvést po- zornost.

„*Březnové idy* jsou den, kdy byl zavražděn César, poté, co ho zradil jeho blízký přítel Brutus.“

„Brutus? On se jmenoval jako náš Thomas? Proto mu pořád říkáš Brutus?“ zeptal se Knut a vystrčil kudrnatou hlavu ze svého místa pod příčným trámem, kde obvykle sedával. Bylo tam trochu těsno dokonce i pro zdaleka nejmenšího z nich.

„Jmenoval se,“ opravil ho Linus, „jmenoval se jako náš Brutus.“

Brutus, všem lépe známý jako Thomas, byl vyhlášeným ne- přítelem Teoretiků: Se svými dvěma pomocníky držel v šachu všechny děti v sousedství. Thomas byl téměř ve všem proti- kladem malého, nenápadného Romana: oslnivý vzhled, oslni- vý sportovec. „A největší vejtaha široko daleko,“ říkal vždycky

jízlivě Linus. Jenže kdo by dal ve věcech vkusu na Linuse? Knut tedy ne.

A dvojice Thomasových kompliců, bratři Kellerovi, asi taky ne. Moritz a Jonathan svého šéfa každopádně považovali za velíkána, aspoň podle toho, jak ho obletovali. Thomas byl koneckonců synem starosty a kapitánem místního fotbalového družstva, i když Moritz za ním, co se týče talentu na fotbal a brankářského instinktu, nijak nepokulhával.

„Pche, propadlík,“ utrousil Linus o Moritzovi opovržlivě. Jeho máma ho nedávno odsoudila k tomu, aby taky hrál fotbal. Když ale byli Moritz a jeho bratr Jonathan nablízku, Linus se pohrdavých poznámek raději zdržel. Koneckonců Moritz už měl jednu zlomený nos a nikdo neumí faulovat a kopat líp než Jonathan se svýma nohama do O. S nimi ani s Brutem-Thomasem nebylo radno si něco začínat.

I Knut se držel od Thomasovy bandy stranou, už dávno předtím, než začal trávit čas s Teoretiky. Od té doby ovšem atmosféra v jejich okolí zhoustla. Ať už to bylo na ulici nebo na nedalekém hřišti, v místním lesíku nebo cestou do školy, nikde si člověk nemohl být jistý před výroky typu „Ahoj, de-mente!“ nebo „Tady je to cítit po zkažených vejcích“.

„Víte, co se mi s Thomasem nedávno stalo?“

zeptal se Linus kamarádů. „U sportovní haly mi zamkl kolo, svým zámkem! Svým zámkem! A pak prostě odešel ... na trénink. A já musel zase jednou přijít pozdě.“

„Jak odešel? S klíčkem?“ zeptal se Roman, který ohryzával zbytek svého salámku.

„Ne, byl to řetěz s číselným zámekem. Jenže on prostě zmizel a nechal mě tam sedět se zamčeným kolem. Prostě tak. Jakoby nic ...“

... STOP! STOP! Stoop! Tady by měl Knut v zájmu pravdy správně zasáhnout. Jedině on a Linus totiž věděli, že se tehdy něco přihodilo. Něco, co Linus svým přátelům z dobrého důvodu zamlčel. Knut, který vyšel krátce před incidentem z tréninku taekwonda ze sportovní haly, čekal na kamaráda u stojanů na kola a doufal, že z něj vyláká pár tipů týkajících se Minecraftu. Během toho zahlédl, jak Linus před fotbalovým tréninkem provokuje svého úhlavního nepřítele Thomase.

„Když si nebudeš dávat kolo šikmo ke stojanu, ale podélně, jak to má být, bude to lepší pro všechny,“ poučoval Thomase. „Nebudeš blokovat ostatní a všichni se sem vejdemo. Pěkně vedle sebe. Tak jak je to vymyšlené!“

Dokonce i Knutovi, který byl Linusovým věrným fanouškem, to znělo zatraceně naduté – první chyba. Druhá chyba: Linus popadl Thomasovo horské kolo, aby ho zaparkoval správně.

„Dej pryč ty svoje odporné snaživé pracky!“ navezl se do něj Thomas a odstrčil Linuse stranou. Už skoro prostrčil řetěz dráty svého kola, když vtom ho napadlo něco lepšího. S ďábelským úšklebem se otočil k Linusovu kolu a přicvakl zámek tam.

„Zkus to nějak vyřešit, ty ostudo náhradnické lavičky,“ zabručel a zmizel.

Ale zpátky k Linusovi v jeho domku na stromě...

„... já mu nic neudělal. Vážně ne,“ dokončil právě větu.

„Ouvej, číselný zámek,“ vyklouzlo Romanovi, který se zamýšleně šťoural v nose. „Se třemi čísly?“

Linus krátce přikývl.

„Když ho chceš otevřít, máš 999 možností. A všechny musíš vyzkoušet. To může trvat!“ povzdechl si Albert.

„Začal bych odzadu,“ brumlal si Knut pod svým trámem. „Thomas je tak podlý, že nastavil určité hodně vysoké číslo. 987 nebo tak něco.“

„Tak to není,“ opravil ho Roman. „Většina lidí si zvolí spíš střed. Takže když mají čísla od nuly do deseti, rozhodnou se pro pět nebo šest. Možná ještě čtyři. To jsem si nevymyslel, je to vědecky dokázáno.“

Benji, nebo spíš Roman, si prostředníčkem postrčil červené brýle po nose nahoru. Stejným prstem, kterým se vteřinu předtím dloubal v nose.

Knut se rozhodl, že bude dělat, jako by všemu rozuměl, zavřel pusku s mezerou mezi zuby a pro jistotu přikývl. Roman pokračoval: „Čili v rozpětí od 001 do 999, jaké má tenhle zámek, se nejspíš rozhodl pro nějaké číslo začínající na 5. 501. Já bych začal číslem 501.“

„Kromě toho,“ dodal Albert, „je svalovec Thomas tak hloupý, že si nedokáže zapamatovat tři čísla najednou. Pravděpodobnost, že aspoň dvě číslice budou stejné, když ne všechny tři, není zanedbatelná. Mělo by se tedy začít 555, potom vyzkoušet 505, 515, 525 a tak dále a tak dále...“

Linus vědeckou debatu pozorně sledoval. Teď do ní znovu vstoupil.

„Špatně,“ řekl. „Nikdo z vás nemá pravdu.“

Vrchní Teoretik sklídl zklamané pohledy. Hodně zklamané pohledy.

„Nezvolil ani obzvlášť vysoké číslo,“ vysvětloval Linus a díval se přitom na Knuta, „ani číslo uprostřed.“ Pokývl směrem k Romanovi, obrátil se na Alberta a dodal: „Ano, Thomas si zapamatoval tři různá čísla. Ale myslím, že to pro něj nebylo vůbec těžké.“

Své vývody uzavřel poněkud ješitně: „Já jsem ta čísla taky hned uhodl. Na první pokus. Žádné dlouhé přemýšlení.“

„Wow,“ vydechl Roman tiše.

„3-0-6,“ triumfoval Linus. „Třicátého šestý neboli třicátého června a – to má Thomas narozeniny.“

„Datum jeho narození, na to jsme taky mohli přijít,“ řekl Albert a naznačil poklepání na čelo.

„Fakticky? Ty víš, kdy má narozeniny? Ty jsi ale chudák,“ užasl Roman.

„Jo, jsem chudák,“ povzdechl si Linus. „Jo, vím. Nějak jsem si to zapamatoval. Za to přece nemůžu, že mi v hlavě uvízne spousta nepoužitelných údajů!“

„Tak úplně nepoužitelný ten údaj tentokrát zřejmě nebyl...“ odporoval mu Albert.

„A co jsi udělal potom?“ zeptal se Knut dychtivě. „Šel jsi za ním dovnitř do šatny a jednu jsi mu vlepil? Bum... jednu levou, bum, jednu pravou ...“ Jako by chtěl dát Thomasovi pocítit svou pomstu místo Linuse, Knut vyskočil a zaboxoval do vzduchu.

Bum – než ho někdo z Teoretiků stihl varovat, praštil pravou pěstí do trámu nad sebou. Ubohý Knut zaskučel bolestí.

Linus sáhl po jeho ruce a prozkoumal ji ze všech stran, zda neutrpěla trvalé poškození. Když se ukázalo, že na ní s výjimkou několika zarudlých kloubů není nic nápadného, položil vedle ní zleva i zprava své větší dlaně.

„Tohle, můj mladý příteli,“ prohlásil dramaticky, „jsou nástroje k duševní činnosti. Ke rvačkám se dvakrát nehodí.“

Knut statečně přikývl.

„Proto jsem za Thomasem nešel,“ pokračoval Linus. „Kromě toho jsem nebyl ve stavu rychle ho pronásledovat. Nejenže mám na noze na palci zarostlý nehet, ale navíc jsem si před týdnem na tréninku natrhl sval...“

Bědování bleďého pihovatého kluka už dál nikdo nesledoval. Linus patřil mezi rozvláčné vypravěče a doba mezi dvěma pointami mohla být někdy opravdu dlouhá. Albert hodil svou kostku štěstí o dvaceti stranách na dřevěnou podlahu a počítal, kolikrát se nahoře octne osmička, jeho nejmilejší číslo. Roman netrpělivě

ťukal do Linusova mobilu. Knut, který si stále držel bolavou pěst, po něm pokukoval. Nebyla by tam nějaká krátká hra na rozptýlení?

„...ale pomstil jsem se. Po svém. Spíše na duševní úrovni, jestli víte, jak to myslím.“

„Jak ses pomstil?“ zeptal se Knut, trochu bez dechu. Snad to urychlí Linusův výklad.

„No, na zámku od kola, ty nevyvinutý mozku! Vždyť jsem měl jeho zámek. Změnit nastavený kód je úplně jednoduché. Buch – zatočíš kolečkem – změněno. A buch – kola Kellero-vých kluků jsou zamknutá k sobě.“

Albert se zachichotal: „Čistá práce!“

I na Romana to udělalo dojem: „Lauta res!“

„He?“ podivil se Knut.

„To je čistá práce latinsky,“ vysvětlil mu Roman.

„Latina mě štve,“ sykl Albert.

„Ššš...“, zašeptal Linus a položil si prst na pusu. Pak všichni zaslechli vzdálené zapraskání a tiché hlasy z lesní cesty.

„Venku někdo je. Vypnu světlo...“ pokračoval Linus pořád šeptem. Začal cosi hekticky vytukávat do mobilu. Aplikace Bateria sice zhasla, displej ale zůstal jasný. Mokkými zpoce-nými prsty mačkal Linus klávesy a posouval ikony. Telefon dvakrát nevlídně pípnul.

Vždycky, když se Linuse zmocnila panika, vysadil mu rozum. Když v domku nebylo vidět světlo zvenčí, pravděpodob-ně nemohlo proniknout ani žádné světlo ven. Jenomže když Linus zpanikařil, přestal mu fungovat mozek, to věděli všichni

Teoretikové. Ať se se smartfounem jakkoli namáhal, nedělo se nic. Bylo to k vzteku!

Mezitím se hlasy jednoznačně blížily. Přímo k domku. Linus přejížděl po displeji prstem ještě hektičtěji. Přístroj ale nereagoval. Zmáčkl spodní tlačítko.

Ze smartfounu zazněl xylofonový tón, vzápětí se z aparátu ozval plechový ženský hlas. „Jak vám mohu pomoci?“

„Šššš“, vyhrkli Knut, Roman a Albert jednohlasně.

„Nerozuměla jsem,“ odpověděla hlasitě digitální asistentka.

„Páni, vypni už tu pitomost,“ sykl Albert.

„Co mám změnit?“ pokračovala virtuální asistentka stále stejně přátelsky a dál si stála na vedení.

Kdosi hlasitě zaklepal na lepenkovou střechu domku.

„Je tam někdo?“ ozvalo se.

„Dobrý den, dobrý den,“ odpověděla radostně mluvící asistentka.

„Hele, jsou tam holky,“ podivil se kdosi venku.

„Holky? Odkdy sem s těmi pitomci chodí holky?“ zeptal se někdo jiný.

„Haló, co jsi zač?“ křikl kdosi, jehož hlas se zatraceně podobal hlasu Jonathana Kellera.

„K vašim službám,“ odpověděla promptně asistentka.

„A kde jsou ti ostatní komici?“ zajímal se další hlas.

Patřil jednoznačně Thomasovi.

„Okay,“ odpověděla asistentka zdvořile. „Výsledek mého vyhledávání na internetu je následující...“

Na displeji se objevilo několik linků na

komiky. Linus dál zděšeně, ale bezvysledně mačkal všechno možné.

„Drž hubu,“ zavrčel Albert na přístroj.

„To nebylo hezké,“ opáčila asistentka. Už to však nevyslovi-la, její odpověď byla jenom napsaná na displeji. Jen taktak si ji stihli přečíst, když se Linusovi konečně podařilo přístroj vypnout a asistentka zmizela v kapse jeho bundy. Rázem byla kolem úplná tma.

„Hej,“ křikl kdosi třetí, pravděpodobně Moritz. „Co budeme dělat, jestli to je past? Oni s sebou přece vždycky mají nějaké technické serepetičky.“

„Třeba tam mají jen nějaký reproduktor nebo tak něco,“ ozval se Thomasův hlas, tentokrát z druhé strany. Teoretikové byli obklíčeni! Svými největšími nepřáteli!

„Blbost, jsou tam. Viděl jsem přece, jak zmizeli uvnitř,“ mínil Jonathan. Holí nebo klackem bouchl do stěny domečku. Znělo to hrozivě.

Knut sebou trhl. Linus měl přece jenom postavit stromový domek na stromě, a ne dole na zemi! Žebřík tenkrát velký stavitel zamítl jako „příliš obyčejný“ a ostatní Teoretici mu zase zamítlí komplikované vyklápěcí schody. Ale teď se, když se krčili v přízemí a jen tenká stěna z prken a tenká lepenková střecha je dělila od chuligánů s holemi, necítili se vůbec dobře.

„Vylezte, komikové,“ zařval Thomas.

Knut vyskočil. „Tak teda do toho!“

Roman ho chytil. „Blázníš? Chtějí se prát.“

„No jasně,“ odvětil Knut, jistý si vítězstvím. „My jsme čtyři, oni jenom tři. Když to provedeme šikovně, nebude to tak zlé.“ Malá rvačka opravdu není nic hrozného, na základce to Knut zažíval denně.

„Mají hole,“ řekl vyděšeně Albert.

„A my máme mozky!“ opáčil Knut.

„Ne, počkej.“ Roman Knuta pustil a otočil se k Linusovi. „Dej sem mobil!“

„Ale ne zas...“ zašeptal Linus chraplavě. Přesto bylo slyšet, jak přistrčil mobil k Romanovi.

„Klídek, na tu digitální husu se vykašleme. Mám jiný nápad. Předtím jsem něco viděl... ano, přesně, to je ono. Takže, máme následující plán...“

Když se displej znovu rozsvítil, ztlumil Roman hlas, až jenom šeptal: „Nejdřív nepříteli zmateme. A pak, až bude ztuhlý hrůzou, zaútočíme. Až řeknu tři, vyrazíme. Je to jasné?“

Knut pošilhával na to, co Roman ťuká do displeje. Ten rychle našel správnou aplikaci. „Zvuky“.

Krátkým pohledem se ujistil, že jsou kamarádi připraveni, nastavil maximální hlasitost a kliknul na „medvědí řev“.

Z domečku zazněl hluboký řev vycházející z toho nejdivočejšího chřtánu.

Venku se ozvalo zděšené: „Co to bylo?“

Roman pustil řev ještě jednou. Před domečkem to zapraskalo. Bratři Kellerovi se svým vůdcem už byli určitě na útěku.

Z chatky se potřetí ozval medvědí řev jdoucí až do morku kostí, dvířka zaskřípěla o práh a ven se vyvalili Teoretikové.

„Běžte!“ vyštěkl Roman, zastrčil mobil do kapsy a začal působivě mávat rukama. Vypadalo to, jako by chtěl sám sebe zrychlit. Ve skutečnosti se ale jeho zakulacené tělo dalo do pohybu jen mátožně.

Teď! Knut musel okamžitě jednat, to věděl. Bleskurychle proběhl pod Moritzovou holí, obešel obrovského soupeře a vši silou osmiletého kluka, odhodlaného ke všemu, ho zezadu kopl do podkolenní jamky. Než mohl spatřit, jak Moritz podklesl, skočil šipku do bezpečného úkrytu za spadlou jedlí.

Odtud mohl skvěle sledovat, co se děje: Ostatní Teoretikové nebyli tak úspěšní. Thomas držel Romana zezadu pod krkem – hrozilo, že Romanovi sklouznou brýle z nosu. Linus ležel na zemi a Jonathan ho tlačil holí k zemi. Vypadalo to, že jediný Albert nemá přímého protivníka. Musel tedy osvobodit své přátele.

Zřejmě si říkal, že musí zachovat rozvahu. Dovlekl se na malý vršek, takže teď převyšoval okolní dění o víc než tři hlavy. Shlížel na bitevní vřavu před sebou jako vojevůdce.

Jonathan ohrožoval Linuse: „Okamžitě mi řekni číselnou kombinaci mého zámku! No tak bude to?!“ Silou mu přitlačil hůl pod krk. Knut si byl jistý, že zaslechl, jak Linus chroptí.

Nejvyšší čas pro Alberta!

Myslitel na vyvýšeném místě si odkašlal. Jednou. Pak si odkašlal ještě jednou, hlasitěji. Odkašlal si potřetí, počtvrté – až nakonec zvolal: „STOP!!! STOP!!!“

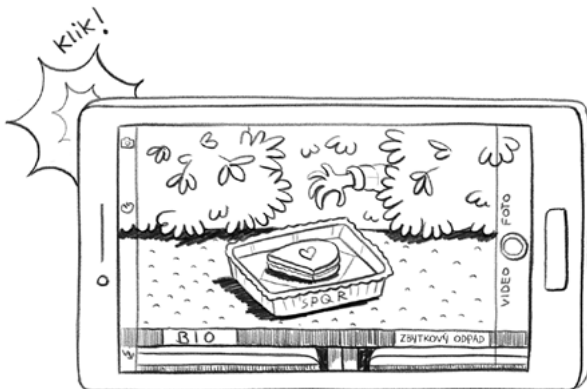
Všichni se na něj podívali. „Nevyřešíme tuhle situaci radši jako civilizovaní lidé? Bez násilí? Bez zranění?“

Thomas se posměšně zašklebil. Moritz se pomalu zvedl ze země a zamručel. Ze svého bezpečného úkrytu Knut stále ještě slyšel, jak Linus pod holí zděšeně lapá po vzduchu.

„Nebylo by lepší rozhodnout boj tak, že si hodíme kostkou?“ S gestem vojevůdce vytáhl Albert na svém vojevůdcovském vršku dvacetistrannou kostku. Pak zavolal na klubko bojovníků: „Když padne číslo od jedné do desíti, prozradím vám číselnou kombinaci zámku. Bude-li to mezi jedenácti a dvaceti necháte nás nerušeně odtáhnout. Jasně?“

I když se při jeho řeči všichni přestali prát, měl pocit, že se všude něco hemží. Z nějakého záhadného důvodu sebou Albert nervózně a podrážděně cukal. Roztrásla se mu kolena. A pak se konečně podíval dolů a zjistil to, čeho si Knut všiml už dávno: Nestál na malém vojevůdcovském vršku, nýbrž oběma nohama uprostřed mraveniště.

Kapitola 2

#peknablamaz

www.klubteoretiku.de/blog/dokumenty

Romanův příspěvek, 15. 3., 18:55

Zápis z členské schůze z 15. 3.

Zapisovatel: Roman

Přítomni: Linus, Roman, Albert a Knut

Místo: Stromový domek

Usnesení: Do blogu budou přispívat všichni členové stejně. Chybějící uživatelské profily budou doplněny. Heslo blogu bude změněno. Další usnesení pro nedostatek času odložena.

Ostatní: Dnešní střetnutí Klubu Teoretiků s Kellerovic bandou musí být označeno jako neuspokojivé. I přes vynucené vyzrazení informací probíhalo nevyrovnaně.

Bilance: Knut – beze ztrát.

Roman – několik hematomů, ušpiněné kalhoty. Bude pravděpodobně potrestán prací na zahradě. Silné emocionální zranění zjištěním, že Thomas Breitstetter chodí s Florou.

Linus – naražené zápěstí, četné hematomy, roztržená kapuce, zákaz počítače na dva dny.

Albert – četná bolestivá podráždění kůže.

Protivníci: Vlastní teď číselnou kombinaci. Jinak se ukázali jako jednoduší a snadno ovlivnitelní týpkové, kterým nahání strach syntetický řev medvěda a kteří potřebují stejně jako primitivní jeskynní lidé kyj na to, aby si u inteligentních bytostí zjednali respekt.

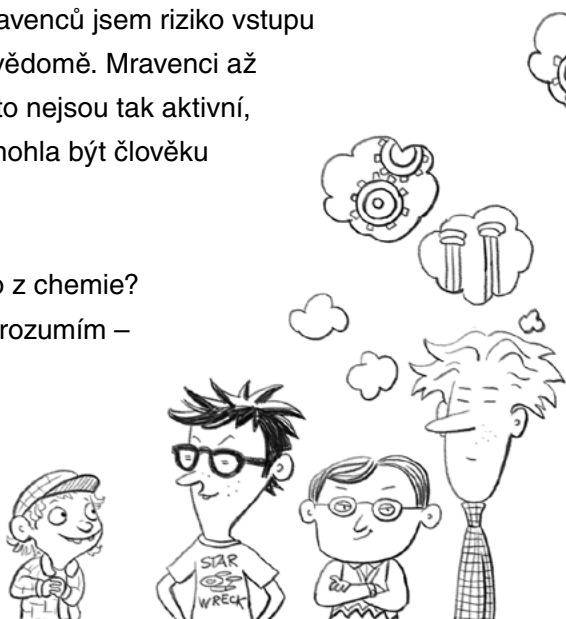
www.klubteoretiku.de/blog/chat

Albert, 15. 3., 19:01

Poznámka k protokolu: Prosím vyškrtnout poznámku o podráždění kůže. Díky rozsáhlým znalostem o zvyklostech místních mravenců jsem riziko vstupu do mraveniště podstoupil vědomě. Mravenci až do března přezimují, a proto nejsou tak aktivní, aby jimi vylučovaná moč mohla být člověku nebezpečná.

Knut, 15.3., 19:05

Co jsou hem-atomy? Něco z chemie?
A tomu syn teticky taky nerozumím –
nepíše se to zvlášť?

Tys měl ale hrozně červené nohy – nebyli to ti mravenci?

Albert, 15. 3., 19:10

Hematomy = modřiny.

Syntetický= umělý, není vytvořený přírodou.

K červeným nohám: Bylo to jen rozrušení, moje pleť reaguje obzvlášť citlivě.

Knut, 15. 3., 19:24

Tak jo. Už musím, jdu koukat na „Byl jednou jeden život“.

Albert, 15. 3., 19:25

To je pro mrňata, ty mimino!

Linus, 15. 3., 20:09

I já mám poznámku k protokolu. Moje kapuce byla roztržená už předtím. Můžeme to vyškrtnout?

Roman, 15. 3., 20:11

Napište si příště ten blbej protokol sami! Knute – chceš taky něco změnit?

Knut, 15. 3., 20:15

Nemám žádnou změnu. Musím do postele!

Albert, 15. 3., 20:15

@Knut: Mimino!

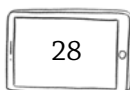
Linus, 15. 3., 20:16

Teď vědí, kde máme tajný domek, nechápu!

Je neodpustitelné, že jsme to připustili!

Roman, 15. 3., 20:14

Myslel jsem, že máš zakázaný počítač.

Linus, 15. 3., 20:15

Cha! Máma šla s kamarádkami z pilates na drink. A táta mě neprozradí, jinak bych já prozradil na něj, že hraje na svém počítači střílečky.

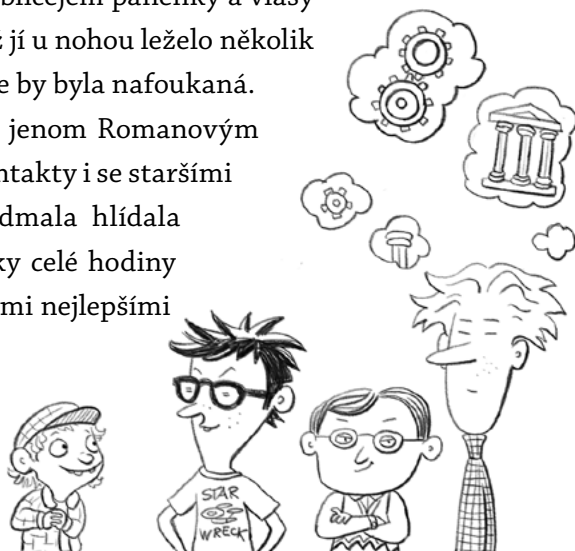
Roman, 15. 3., 21:06

(soukromý záznam)

Březnové idy, ten hrozný den, označuje epicky kruté dno. Toho dne byla autorovi tohoto komentáře vyražena následující otřesná zpráva: Božská Flora, to jemné stvoření, chodí s Brutem. O pravdivosti tohoto výroku se nedá pochybovat. Oznámil to Thomas osobně. Je to nepochopitelné. Thomas a Flora. Kdy vystřelil Amor svůj šíp nevhodněji?

Možná by bylo lepší, kdyby si Roman nevytléval zlomené srdce do počítače, ale kdyby se svěřil svému malému příteli Knutovi. Ten byl totiž vždycky nejlépe v obraze. Věděl i o tom, že Roman svou spolužačku Floru beznadějně zbožňuje už dobrého půl roku. Knut skutečně neznal dívku, která by byla tak hrozně krásná jako Flora s obličejem panenky a vlasy černými jako uhlí. Ale i když jí u nohou leželo několik kluků, Knut nikdy nezažil, že by byla nafoukaná.

Jak to Knut věděl? Nebyl jenom Romanovým důvěrníkem, měl nejlepší kontakty i se staršími dívkami, koneckonců ho odmala hlídala Alba. A ta si při tom vždycky celé hodiny vykládala po telefonu se svými nejlepšími

kamarádkami Lynn a Florou, zatímco Knut si zdánlivě soustředěně hrál na tabletu. A protože Alba měla ve zvyku nastavit si při telefonování maximální hlasitost, aby si zároveň mohla lakovat nehty různobarevnými laky, měl Knut vždycky přehled o aktuálním dění.

To, co Thomas v lese ubohému Romanovi svěřil tak nahlas, že ho slyšet i Knut – „Chodím s Florou“ – sama Flora označila jen za „vztahový status JTS“. JTS znamenalo „Je to složité“.

Kdoví, možná, že měly přece jen nějaký účinek obětní dary, které Roman pravidelně přinášel antickým bohům. Roman před pěti týdny vysvětlil mamince, že hodlá přestoupit na římskou víru.

„Ta vyváděla,“ vyprávěl později kamarádům. „Prý nejsem Říman, ale římský *katolík* a mám radši zůstat ministrantem a zapálit v kostele svíčku. Pro spásu své duše.“ Roman ale měl za účinnější víru, ve které mají božstva rozdělenou práci. „Když se nějaký bůh soustředí na určitou oblast, třeba na lásku, moudrost, válku, štěstí nebo vaření, může lidem pomáhat mnohem účinněji.“

Roman Knutovi svůj systém podrobně vysvětlil: Před písemkami například obětoval Minervě, bohyni moudrosti. Ovšem jen čtvrtinu svých svačin (obvykle se mohl spoléhat na svůj důvtip). Fortuna, bohyně štěstí, dostala trochu víc. A bůh lásky Amor, od něhož si Roman sliboval zlepšení svých šancí u Flory, dostával nejvíc. Vždycky půlku sendviče.

Roman postavil na přístřešek pro popelnice misku z alobalu a do ní vyryl hrotem propisovačky písmena *SPQR*. Knut

si nebyl jistý, jestli Roman opravdu věří, že mu pokus podplatit Fortunu a Amora pomůže. Ale od doby, co byly chleby v poledne skutečně často pryč, si určitě dělal naděje. Ostatně Knutovi sendviče s burákovým máslem vážně moc chutnaly.

www.klubteoretiku.de/blog/chat

Albert, 15. 3., 23:45

Symptom: Nespavost.

Příčina: Nevysvětlitelná ztráta kostky štěstí.

Teorie: Akce ve dnech s lichým datem jsou z principu nešťastné.

Důkaz: Bilance dnešního dne. Dnes je lichý den. Césara zavraždili v lichý den lichého měsíce. Pátek 13. je podle dlouhé tradice nešťastný den. Jeho negativní vliv byl dokázán v četných situacích.

Závěr: Zanechat všech akcí ve dnech s lichým datem, zvláště když se jedná o lichý měsíc.

Roman, 16. 3., 14:36

@Albert, tady máš protipříklad k tvé pověře s pátkem třináctého: Jedno šetření autoklubu ADAC z roku 2009 ukázalo, že se v pátek třináctého stane daleko méně nehod než v jiný pátek. Můžeš si to přečíst na Wikipedii.

Na druhé straně jsem nakloněn tuto teorii svého kolegy přece jen podpořit:

O Floru jsem přišel v lichý den lichého měsíce.

Linus, 16. 3., 14:58

Tohle je seriózní blog, pánové, žádná platforma floristů. Nemohli byste si své soukromé stesky nechat do svého vlastního deníku?

Knut, 16. 3., 15:25

Neříkali jste, že blok je něco jako deník na internetu? Tak si může člověk psát, co chce, ne?

Linus, 16. 3., 15:26

BloGGGGG, s G. A my, co tam píšeme, jsme bloGGeři.

Knut, 16. 3., 15:31

Ouggggej.

www.klubteoretiku.de/blog/profiluzivatele

Uživatelský profil Knuta Jenssena

Vloženo 16. 3., 15:59

Věk: 8,73 roku

Třída: Muší váha

Koníčky: Lego, kutilství, počítačové hry, blogování.

IQ: 3569

Zvláštní znamení: Umím dobře pískat a taekwondo.

Chci se stát: Hercem ve „Star Wars“.

www.klubteoretiku.de/blog/chat

Roman, 16. 3., 16:01

Linusi, nemáš zakázaný počítač?

Linus, 16. 3., 16:13

Mamka je u kadeřníka. Melír. To trvá.

Albert, 16. 3., 16:41

Kompromisní návrh: Zřídíme pro každého z nás na blogu soukromou oblast. Pak bude mít každý svůj deník.

Můžu to udělat já, jestli to je pro tebe příliš

komplikované. Dej mi administrátorské heslo, doufám, že to není echinacea???

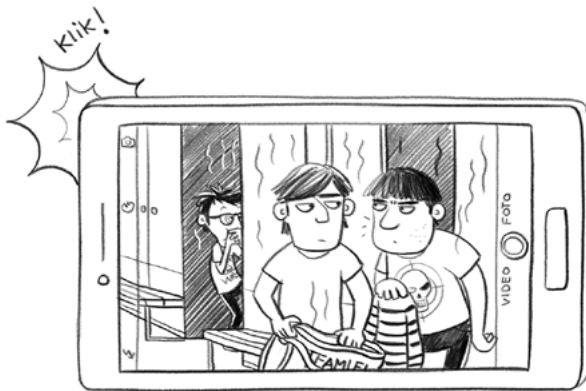
Jo, a mimochodem: Neviděl jste někdo moji kostku?

Tu dvacetistrannou? Bez ní jsem nahranej! Z němčiny

mi vychází 1,56. To bude můj konec... můj konec...

můj ko...

Kapitola 3

#dobitvy

Zatraceně, je mu už 8,73 roku a pořád má ještě v puse mezeru mezi zuby! Kvůli chybějícím řezákům ho budou považovat spíš za hloupého prvňáka než za odvážného týpka, co se kamarádí se šestáky ...

Knut si před zrcadlem ještě jednou vyzkoušel svůj úsměv, při němž není vidět mezera, ale dnes se mu nechtěl podařit. Něco tu nesesedělo, a nebylo to tričkem. Pošetilou textilií s motivem ze Star Wars vyměnil hned po prvním pohledu do zrcadla za něco jiného, méně trapného. Ne, nebylo to ani mezerou v chrupu. To, co mu chybělo, byla čepice! Musí si nutně u Alby vyzvednout svou kšiltovku! Ještě dnes.

Vzápětí už stál na rohožce a zvonil u Langhansových. Ve dveřích ho uvítala Alba. Někdy, když se na svého chráněnce zářivě usmívala, Knut sám nevěděl, jestli chodí k Langhansovým

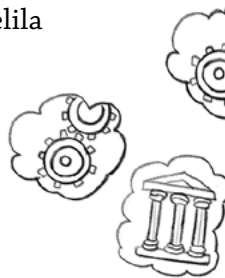
radši kvůli Albě, nebo kvůli Albertovi. Jasně, Albertův pokoj ho přitahoval počítačovými hrami pro starší děti, prastarou lávovou lampou, spoustou potrhлých gadgetů a působivými plakáty z fantasy filmů plnými obrovských blyštivých zbraní a žen s velkým poprsím.

Alba byla naproti tomu ta hezčí a kamarádštější z dvojčat. Jednala s ním skoro jako s velkým a vůbec ne povýšeně. Takže se jí dalo odpustit, že má v pokoji pannu na zkoušení účesů, všude se jí povaluje módní bižuterie, deset otevřených knížek obrácených zaprášenými hřbety nahoru a na stěně visí obrovský plakát s koněm. Knut často seděl na posteli uprostřed její zoologické zahrady plyšáků a díval se, jak si do dlouhých tmavě plavých vlasů vplétá kousky různých látek.

Dnes tu panoval ještě větší chaos než jindy – uplynulo čtrnáct dní a Alba musela zase jednou uklízet. Pěkná hora odpadků! Proto nebyla nejdřív k nalezení ani Knutova čepice. Ke všemu si Albu její maminka Margit předvolala dolů do obývacího pokoje.

„Hledej prostě dál, prcku, jo? Jsem hned zpátky!“ zaševelila Alba, než vyšla z pokoje, a ještě mu rychle pročísla vlasy.

Zítřka jí bude muset říct, že „prcku“ nebo dokonce „mrně“ rozhodně nejsou oslovení, kterými by chtěl být nazýván na veřejnosti. Zítřka... Dnes chtěl ještě chvíli zůstat v tomto pokoji. Krásně to tu vonělo. Po malinách? Po malinách s vanilkou? A navíc tu přece někde je jeho čepice... Knut začal nadzvedávat ručníky a sešity, podíval

se do dvou šuplíků a hledal pod neuvěřitelným počtem polštářů, zatímco z obýváku k jeho uším doléhaly stále hlasitější hlasy.

„Ne,“ zaslechl Knut, jak se Albertova maminka Margit zlobí.

Alba odvětila andělským hlasem: „Ale mami, prosím! Lynn a Flora tam taky pojedou. Vždyť to ani není moc drahé. A ty budeš mít o prázdninách svůj klid...“

„Drahé nebo levné, to není žádný argument, Albo,“ opáčila Margit. „Dohodly jsme se, že koňský tábor bude, jen když nebudeš mít z matematiky horší známku než trojku. A vysvědčení nebylo zrovna...“

„Ale dostat trojku je hrozně těžké!“

Knut zaslechl, jak kdosi říká: „Blbost!“ Zřejmě tam byl i Albert.

„Možná pro tebe, ty nemehlo!“

„Matematická nulo! Já mám z matiky jedničku. Já můžu na matematický tábor!“

„Mami, to je hrozně nespravedlivé. Já mám jedničku z tělocviku. A jízda na koni je sport...“

„Dohoda zněla, že si zlepšíš známku z matematiky!“ odpovíděla maminka vlídně, ale neoblomně. „Basta!“

Ještě chvíli se přeli a pak Margit poslala dvojčata nahoru, kde Knut mezitím našel svou kšiltovku. Na schodech zřejmě došlo k rvačce.

„Au, ty idiote!“ zaječela Alba.

„Sama jsi idiot! Máš hlavu větší než kůň, ale k myšlení ji používat nedokážeš,“ zavrčel Albert. Něco zarachotilo o zábradlí schodiště.

Albin hlas se blížil a zněl, jako by se sotva dokázala ovládat: „Však uvidíme, co ve škole dokážeš bez své kostky štěstí, ty nemehlo! Štěstí je pryč, kamaráde.“

„Ty smrdutá koňská kobliho!“ zajíkal se Albert. „TY ji máš! To TY máš mou kostku!“

Když Alba vcházela do pokoje, zahlédl Knut ještě, jak se Albertova ruka natahuje po jejím culíku, ale jeho sestra rychle zavřela dveře. Pevně je přimáčkla k bratrovu předloktí a Albert se zakňučením zmizel. Alba se plačky vrhla na postel a zuřivě křičela do polštáře: „Srágora!“

Knut stál celou dobu bez hnutí u psacího stolu. Někdy se v přítomnosti dívek, a tím spíše dívek plačících, cítil jednoduše bezmocný. Po chvíli váhání se rozhodl, že prostě zmizí. Mohl by se podívat za Albertem. U něj bude určitě lepší nálada.

Jenže chyba lávky. Albert rozhodně nezářil štěstím nad tím, že svou sestru dostal. Albert byl stejně zlomený. Podivný svět!

Než se Knut mohl na něco zeptat, začal Albert vykládat: „Tu kostku mi určitě ukradla ségra, ta zmije! Okradla mě o můj pozitivní osud!“

Knut namítl: „To přece vůbec není pravda, vždyť máš pořád štěstí. Smíš na matematický tábor.“

„Ach jo,“ vzdychl Albert podobně hrobovým hlasem jako předtím Alba. Začal si rvát vlasy, které mu sahaly až po bradu, až mu divoce trčely na všechny strany. Někdy, když to

